

גיליון 67

ספטמבר 2020 • אלול ה'תש"ף

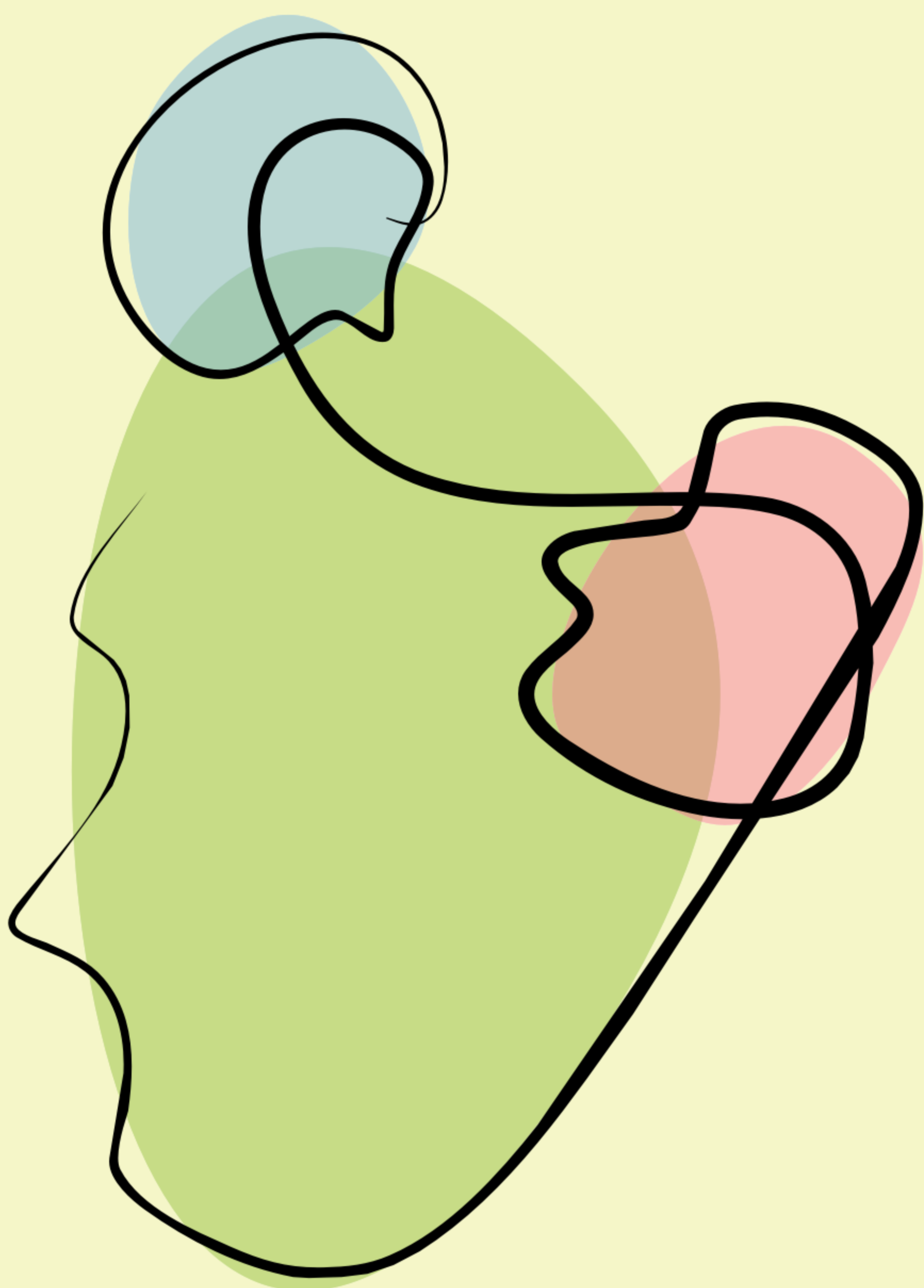
מוֹטְטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

אַבְיָן אֶדְמִיתִי

עדנה אפק
לאה בן־שלמה
טלי ורסנו־אייסמן
חמוטל ילין
הגר לדרברג־ינובסקי
איתי סבח
לילך סטמבולצ'יק
זהבה רוב
משה שוסהיים
דניה שפירא

גיליון 67 מתחיל...

האם אנחנו מודעים לערכנו - לחיוב או לשלילה? האם אחרים מצליחים להבין מי אתם, והאם אתם יודעים באמת מה אחרים חושבים עליכם? האם יש אדם שמסוגל להכיר בכנות בערך עצמו, ושאחרים יכירו באופן מלא בערכו? האם הכול משחק של תדמיות, דימויים והשלכה של הדמיון?

בגיליון הזה ניסינו ללמוד על תפיסת הדימוי העצמי של האדם, כשהיא לעצמה וכשהיא מול האופן שבו האדם הזה נתפס בעיני אחרים. תוכלו לקרוא כאן שירים וסיפורים שמנסים לתאר איך דימוי עצמי מתפתח, איך דימוי חברתי נוצר, ואיך הם משפיעים זה על זה, מתנגשים זה בזה או מפתחים זה את זה.

גם לנו קצת קשה להאמין, אבל גיליון זה פותח את השנה השישית של "מוטיב". אנחנו רוצים להודות לכל הכותבות והכותבים ששולחים יצירות, משתפים, מחמיאים ותומכים. מאחלים לכם ולנו שנזכה לעוד שנים רבות של יצירה מקורית ומעניינת.

בהזדמנות זו אנחנו רוצים גם לברך את עמליה ויניק על הצטרפותה לצוות שלנו. אנחנו בטוחים שאתם ואנחנו נרוויח המון מהכישרון והאנרגיות שהיא מביאה איתה.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

את הגיליון בחרנו לפתוח בשירו של אלירן דיין "משק כנפיים", מתוך ספרו "מוקדש ל... מחזור ראשון" (2020):

פזר את אלמות מחשבותיך
את צרור פחדך
וקרע את שרידי פאביך
פנץ הדואה בשמים
צוד טרף עולמך,
וכאשר אשמע
את משק כנפך
אנע
כי אפה פטרונך
אפה אדונך.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש. כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות. העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0067
אַנִּי־דְמוּתִי
ספטמבר 2020
אלול ה'תש"ף

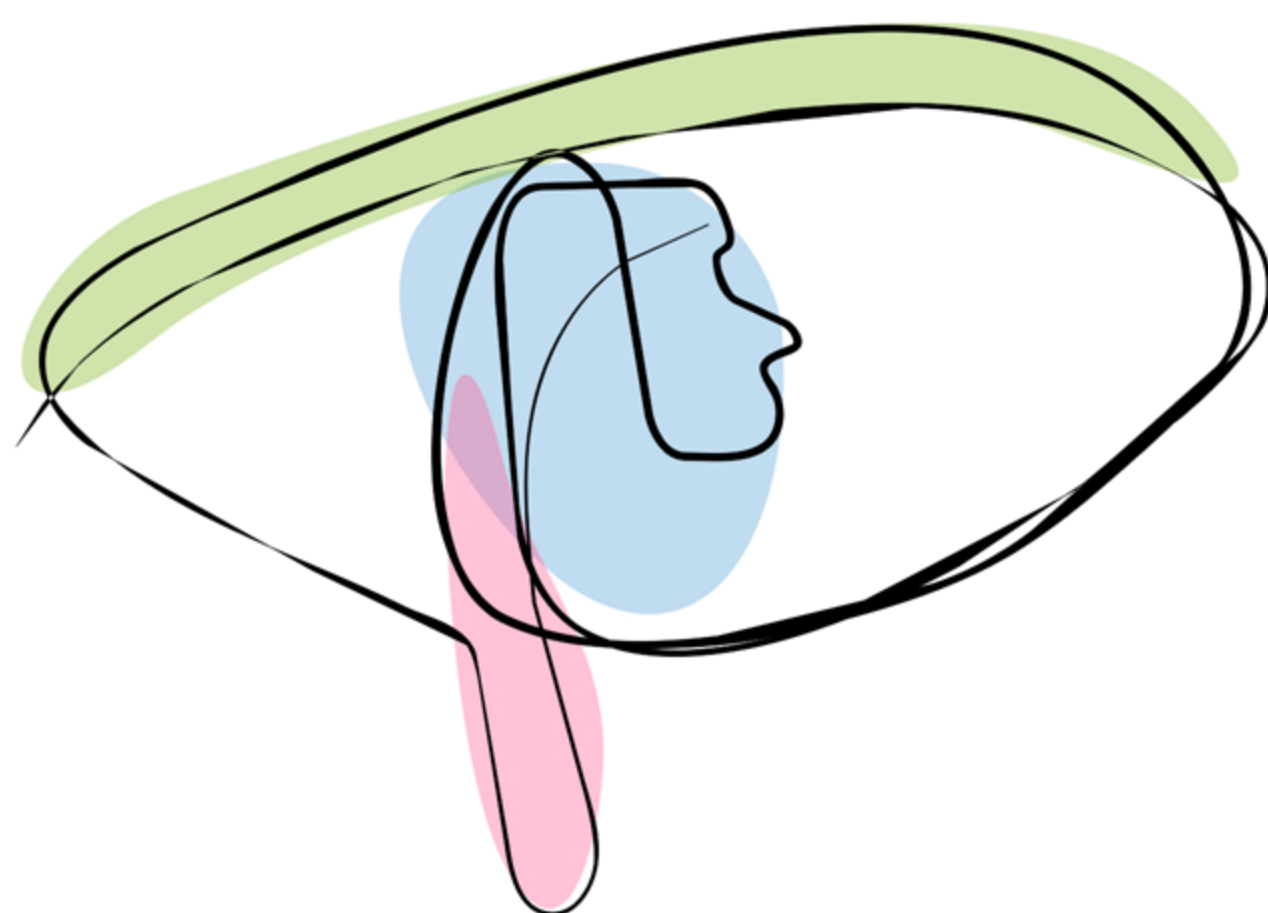
01

חמוטל ילין

עיין ערך

לא אליך אני מתגעגעת
כי אם אל זו
שהשתקפה באישוניך.
ואולי זו התשובה
לאותה שאלה ידועה
של ביאליק.

החצר האחורית של הנפש

בְּחֶצֶר הָאֲחֻרַיִת שֶׁל הַנֶּפֶשׁ

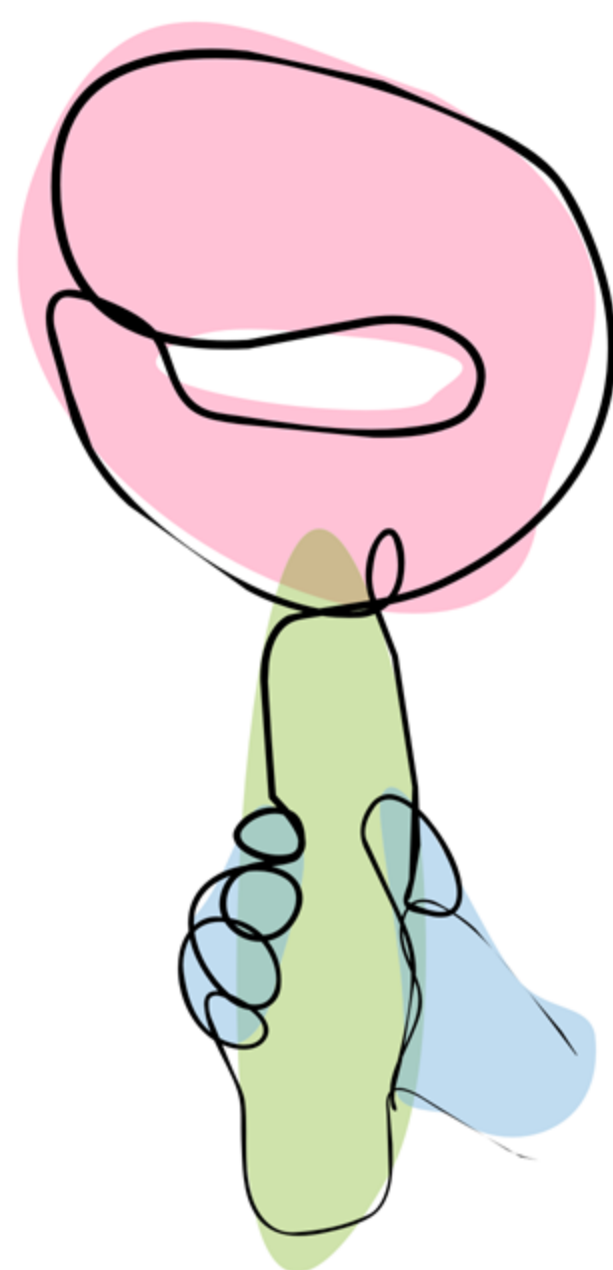
אֶת מַחְבִּיֵּאָה סְפוּרִים,

מַעֲצָמֶךָ וְגַם מְאַחֲרִים.

מִתִּי אֶת נִגְשֵׁת לְשֵׁם, מְאַחֵז?

רַק כְּשֶׁאֶת יוֹדֵעַת בְּנֵדָאוֹת

שֵׁשׁ דֶּרֶךְ חֲזוֹר.

בראשית הייתי חלום

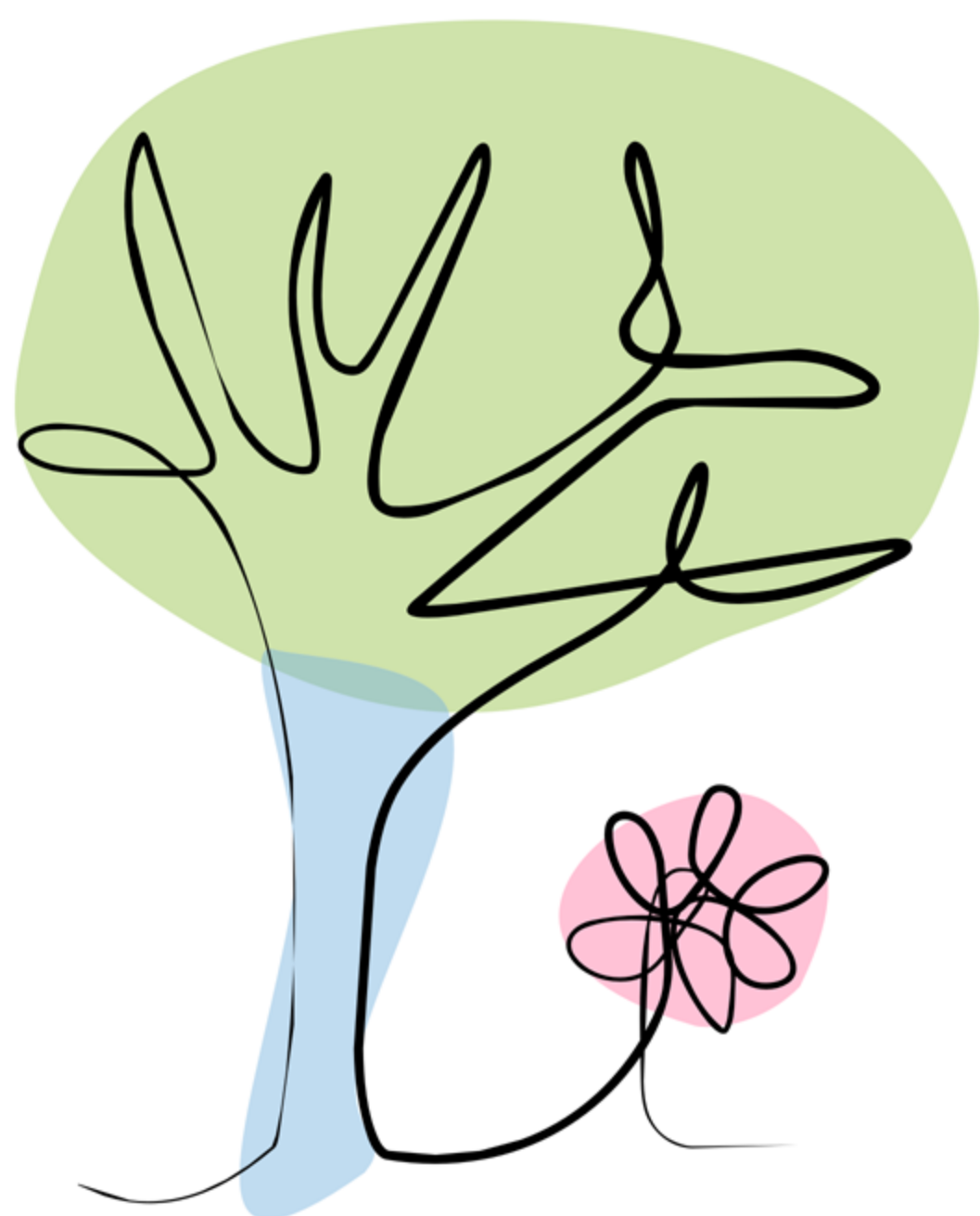
בראשית הייתי חלום, הייתי ערְגָה,
 רגע של נחומים, חמימות נדיבה.
 אז צעקתי והם אמרו היא מפתחת את הראות שלך
 ובכיתי והם אמרו ילדים בוכים...
 השמנמנתי וצחקתי והם אמרו כמה שהיא מתוקה
 ושבו לעניניהם מימים ימימה.

אז בניתי לי צבעים חדשים, פונונים בלתי מכוננים
 וגדלתי, כמו פרח בר בשולי הגנה.
 עשבים שוטים גבהו ממני
 רציתי להיות יותר, להחשב יותר.
 ואת הצבעים החדשים שהרכבתי
 איש לא ראה

החלפתי את צבעי, הבקתי עוד יותר
 ולא באה החליפה.
 סלחי לי אמא. לא הגשמת את חלומותיך.
 אני חלמתי חלומות אחרים.
 רציתי מאד וחייתי את כל החיים שיכלתי.
 לא חשבת שבעצם חולמים אותי,
 אמא

אני רציתי להתגשם.
 כל כך צעקתי. וכמו בחלום לא נשמעתי.
 הרגלים נעשו כבדות כמו בשניות שלפני היקיצה.

עכשו ילדי ממציאים את עצמם.
 אני מתבוננת בצבעיהם המרהיבים,
 אוהבת את הגן שלי ויודעת שהזרעים נפוצים לכל רוח.
 סלחו לי, ילדי,
 אם לא הגשמת את חלומותיכם.
 אתם מגשימים את עצמכם בכח הפריחה.

אין דבר מבעד לחלון

החלונות סגורים

התריסים מוגפים.

אני מוגנה

משכנים, מקולות, מצלילים, מאנשים.

אני והחדרים.

אני והשירים,

אני והספורים

אני והמזגנים.

תמונות על ציורים.

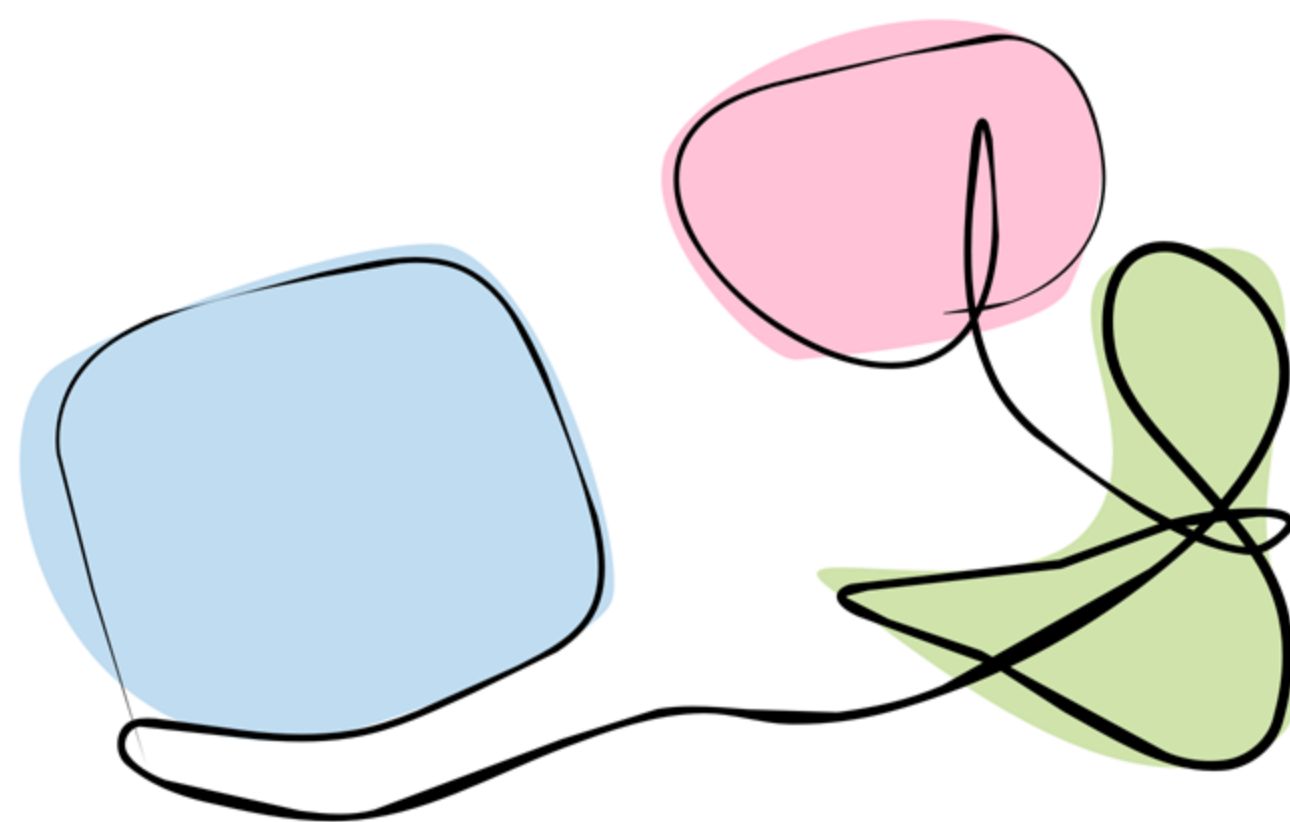
טלויזיה בי בוקה.

איש לא בא.

לא יוצאה.

אני

כל כך חיה.

0067
אַנִּי אֲדַמּוּתִי
ספטמבר 2020
אלול ה'תש"ף

05

הגר לדורג'ינובסקי

שברי תוצאה

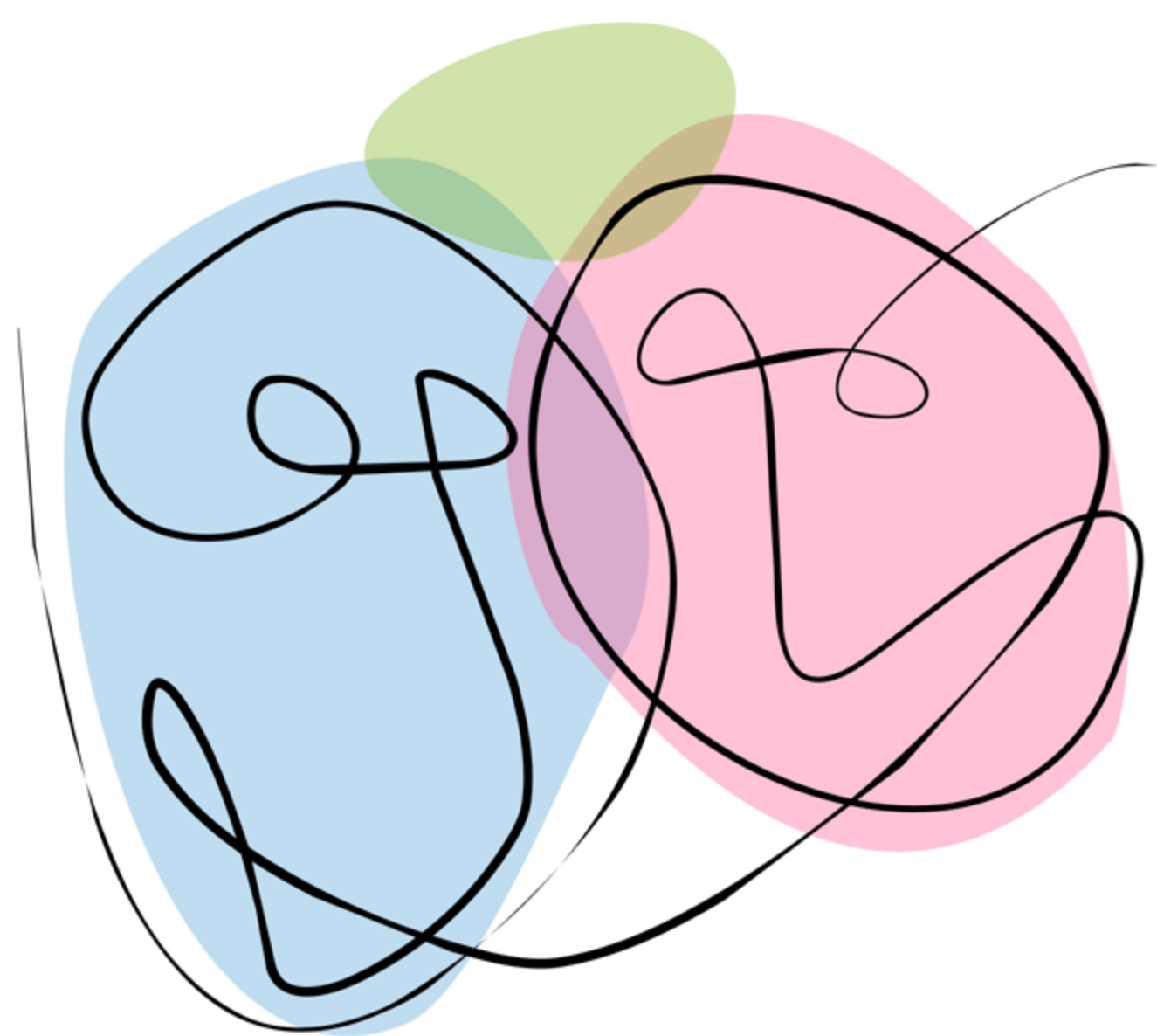

בְּיָמִים חֲסָרֵי צָבֵעַ
אֶת מְתַכֶּסֶה בְּאַנְשִׁים
בוֹחֶרֶת מִסֵּכָה
לְהִגָּן עַל עֲצִמְךָ מִפְּנִיךָ.

בְּרַחוּבוֹת הַסּוֹאֲנִים
צָעֲדֶיךָ מִתְגַּבְּרִים
הָעוֹלָם הוֹלֵם
בְּשִׂמְחָתוֹ הַמְדַבֶּקֶת.

אֶת דּוֹבְרֶת
עָבַר בְּהוֹנָה
אֶת שְׁבָרֵי תוֹצָאָה
בְּלִי סִבָּה
נִרְאִית לְעֵינַי
כְּדַמְעָה שְׁקוּפָה.

בֵּיתְךָ
מִבְּצֶרְךָ
לְכֹל הָעוֹבֵר וְלֹא שָׁב.

שבתי מבית הספר, עדיין לא הספקתי להוריד את התרמיל מגבי, ונשמעה דפיקה עוצמתית בדלת, שונה, לא מאלה שהורגלנו אליהן. אבי פתח את הדלת. בפתח הדלת עמד גבר בדווי שחום וגבוה.

"רצית למכור מקרר?" שאל בעברית קלוקלת במבטא כבד.

אבי הנהן בראשו, "כן, בוא אראה לך", והוביל אותו למטבח. בדרך הקצרה מהסלון למטבח מבטו השתהה עליי, על הנערה המגלומנית בשיער האסוף בקוקו מרושל, לבושה בטרנינג שנותר משיעור ספורט ותרמיל בית הספר על גבי.

הוא היה נאה בדוחק, בפניו השזופות שבילים חרוטים, גבותיו עבות, עיניו ירוקות, ערמומיות.

"היא יפה", אמר לאבי, ואני נפעמת מהמחמאה הלא שגרתית, מתקשה להאמין שמישהו הבחין בי ושם לב לקיומי הצנוע.

גם אבי נראה נבוך, התרגל לראות בי את זו שדואגת לצורכי הבית, שמנקה ומסדרת, לא מישהי יפה.

מקץ כמה רגעים שבו לסלון, ספל קפה בידם.

האורח הצביע עליי, "בכמה אתה מוכר אותה?"

ידו של אבי עם ספל הקפה קפאה בדרכה אל פיו. וריד פָּעַם בצידו גרונו. לאחר שפניו הפשירו ענה: "זו הבת היחידה שלי, היא לא למכירה".

שרירי פניו של האורח נעו בחוסר רצון, "חבל", הוא לקח עוד לגימה מהקפה, מבטו עדיין נעוץ בי.

נמלטתי לחדרי. למרות הבהלה הקלה שאחזה בי, לא יכולתי שלא לחוש עליצות: מישהו חושב שאני יפה, אפילו רוצה לשלם עליי כסף. חשבתי על בני כיתתי שבקושי מבחינים בקיומי וניכסו את היופי לכמה בנות סנוביות. מעניין איך הם היו מגיבים אילו ידעו שמישהו סבור שאני שווה. למרות שאם להודות בַּאמת, המחשבה שאגור עם גמלים ועיזים לא נראתה לי אטרקטיבית, אבל החלטתי שאישאר עם החלק הראשון של המחשבה, זה המשמח.

לפני שהלך שמעתי אותו אומר, "אבוא מחר לקחת את המקרר".

אבי ניסה להתנהג רגיל ולא הזכיר את הנושא במהלך כל אותו היום, היה ניכר כי הדבר מביך אותו.

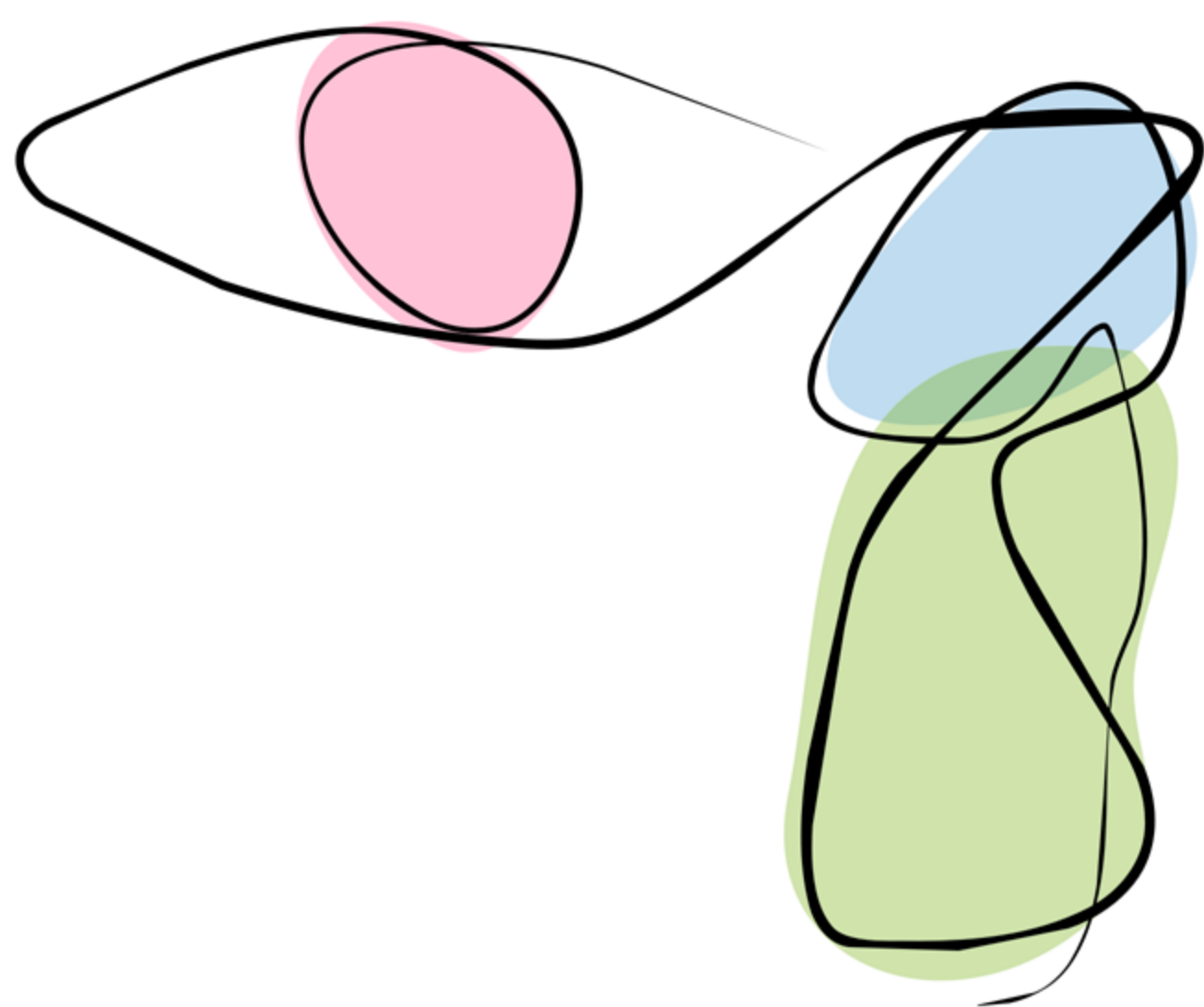

למוחרת כשהייתי עסוקה בהכנות לארוחת ערב, שוב דפיקה עוצמתית בדלת, שנינו יכולנו לנחש במי מדובר.

אבי פתח את הדלת לאט ובהיסוס, הפעם עמד שם אדם נוסף, הם ניגשו למטבח ושניהם יחד קשרו חבלים למקרר וגררו אותו החוצה אל המעלית.

לפני שנכנס למעלית עיניו הירקרקות שוטטו והשתהו בי לרגע, רגע ארוך. תחושה לא מוכרת של נראות, חיות ופחד מילאו אותי, ואז כשהתחלתי לנוע בחוסר נוחות גופו נבלע בתוך המעלית.

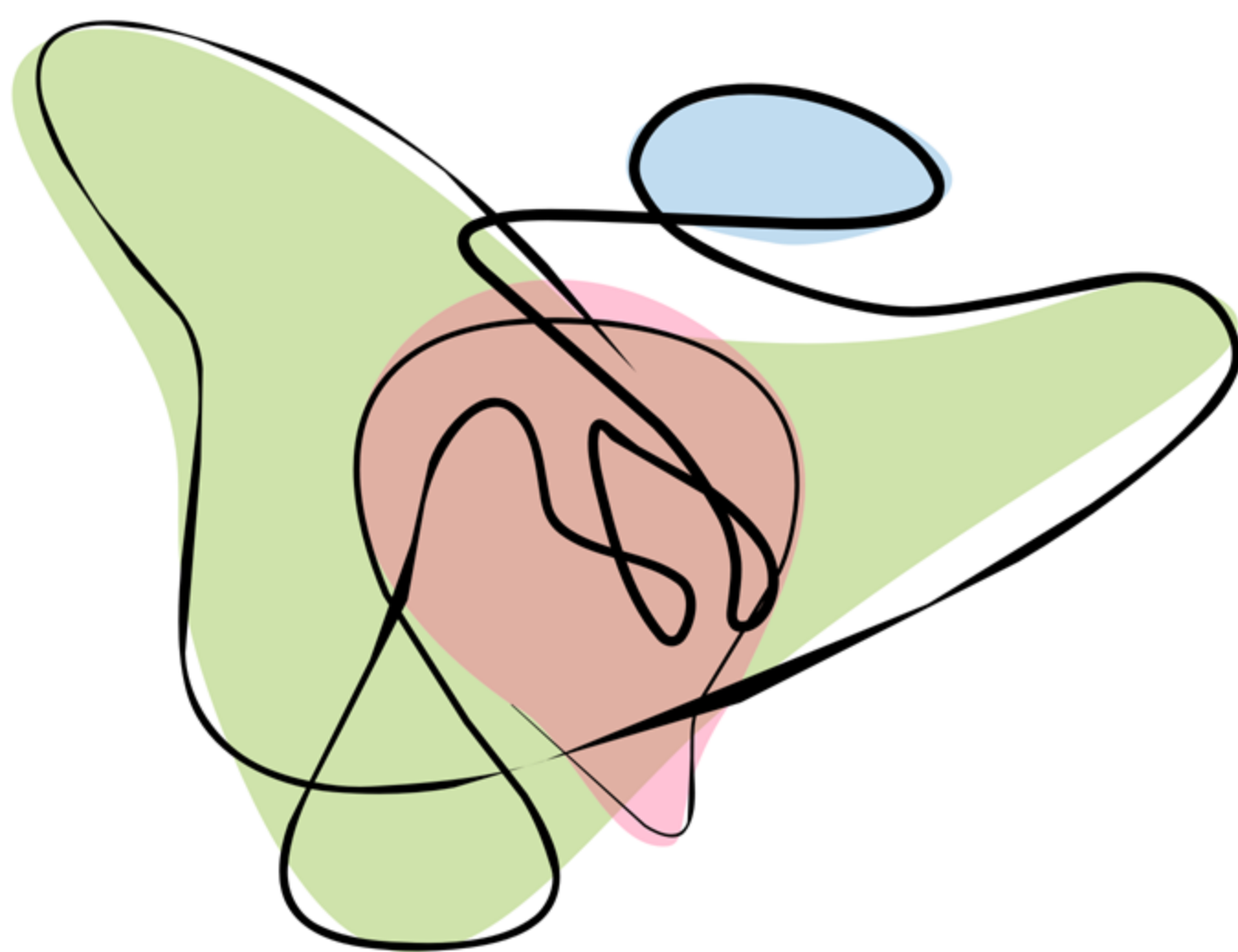
מועקה לא מוסברת שטפה אותי, מישהו חשב שאני יפה והוא הלך ולא אראה אותו יותר. התנשמתי בכבדות והמשכתי לקצוץ סלט.

ביקשתי לסלוח

בקשתי לסלוח
אך לא הייה בי כח.
בקשתי לסלוח. למי? לעצמי
על שלא למדתי, כי אם אין אני לי מי?
על שדאגתי לכלם
ונשארת כמעט לבד בעולם
ובכל עת שהגעתי למעלה
עצרתי בבלי דעת על מה ולמה.
תקעו בשופרות,
והציבו המראות,
כי הנה אני באה
מטהרת וברה.
אולי מקור, אם לא היום,
אסלח לעצמי, נאטפס שוב אל החלום.

נכנסות לרופא הנחמד בדיוור המוגן, ידך האחת נשענת על מקל ההליכה, ידך השנייה אוחזת חזק בידי. רוצה לקבל את כוח הנעורים בחזרה. ואני בעצמי כבר אינני נערה.

"שלום, אני הבת של..."

"כן, כן. זה ברור. את הבת של גב' רוזנברג. אי אפשר לטעות".

"גב' רוזנברג, הבדיקות יצאו מצוין, כמו של בחורה צעירה".

את מתמוגגת ומודה לרופא כאילו שקיבלת מחמאה. יש לך מבט מרוצה ואור בעיניים כמו אז כאשר נכנסת לחדר כיתה ו' 2 ביום ההורים, זיהתה אותך מייד המורה: "את אימא של ורד, נכון? אתן כל כך דומות. שתי טיפות מים ממש. יש לך ילדה נהדרת", היא ממשיכה. ואת, זוקפת קומה בגאווה, עינייך מאירות. "תודה. אני יודעת", כך את עונה. ישירה.

"אתה בטוח ד"ר? אין טעות בבדיקה? אז למה הראש מסתובב והאוזן לא שומעת? אתה בטח מסתיר ממני מחלה קשה".

הרופא מופתע. ככה את, ישירה ובוטה.

בשולחן האוכל את יושבת מול חברה. בין מנה למנה מדברות פוליטיקה, מתווכחות. את מתלהטת, מתרגשת, כמו בכל פעם שמביעה את דעתך. משוכנעת בצדקתך. החברה נבהלת, עוד מעט תתנפלי עליה... אין בך מבוכה, אין בך חרטה, ככה את – וזהו.

אני צופה מהצד נבוכה.

"אין לי חברות פה", את מתלוננת ואני מחייכת בזווית הפה. "איך יהיו אם את אומרת לגב' רוזן, 'הספר שכח לשים פה צבע בשיער' ולגב' שפיל, 'תשימי לב, השאירו לך קרחת באמצע הקודקוד'?"

"אבל צריך לומר את האמת. זה לטובתן".

"מזל שאת לא דומה לי, מזל שאת שונה".

כבר לא כל כך בטוחה בעצמך, מהורהרת, כל כך פגיעה.

יושבות לנוח במבואה המפוארת. תנועה ערה.

"את נראית נהדר היום, גב' רוזנברג". ככה פתאום בהפתעה מילה טובה. את לא רגילה.

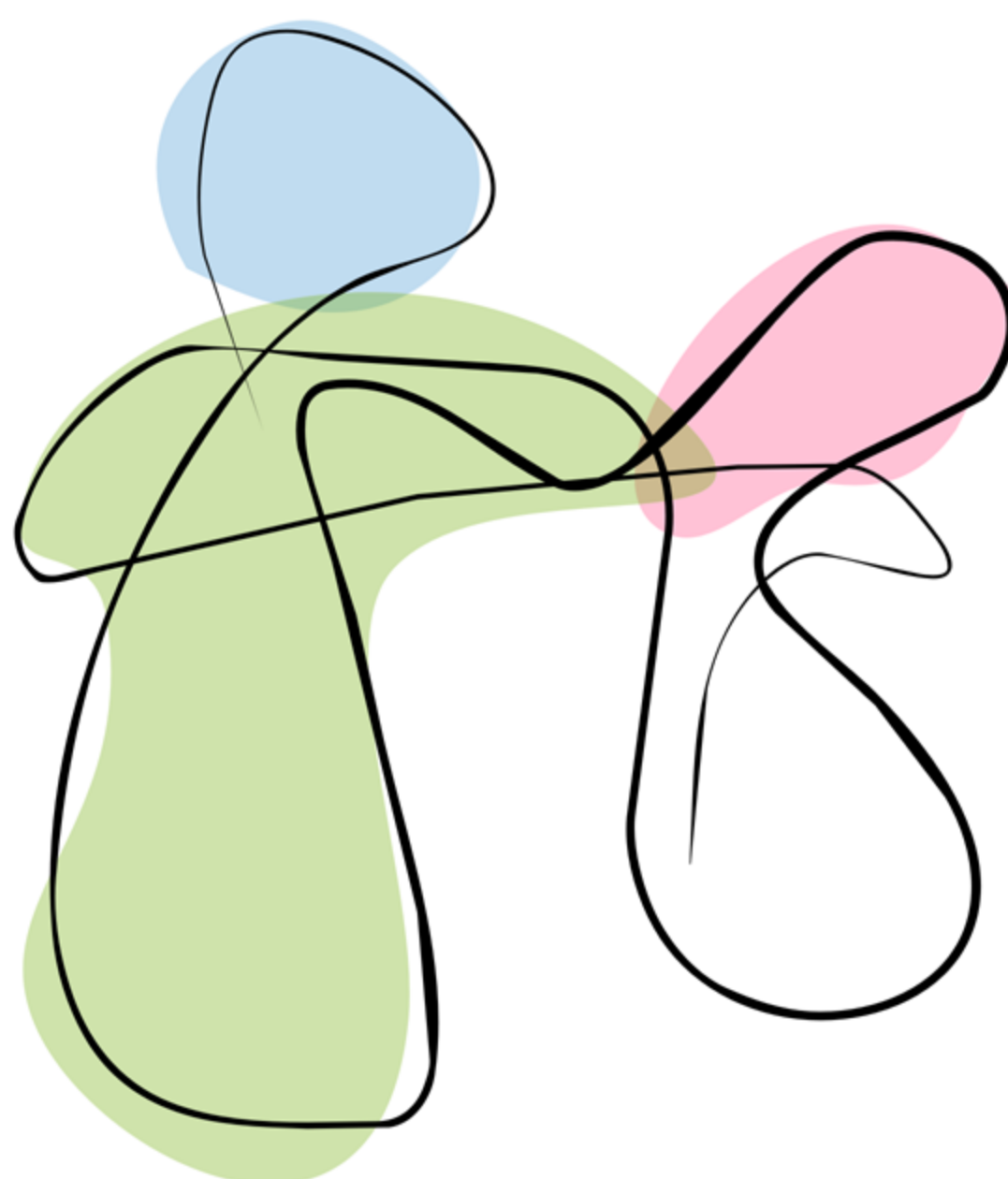
"באמת? תודה!"

את מתרוממת בבת אחת, אוחזת במקל ההליכה, זקופה וגאה את מחליטה, "בואי נצא קצת לטייל בחוץ. אולי נפגוש חברים". מסדרת מהר את השיער, מיישרת את הז'קט שיהיה מונח כמו שצריך. עוד יש ניצוץ בעיניך.

הדיירים חולפים על פניך בניע ראש, בחיוך. ואת הולכת במקל, זקופה... נאחזת בידי בחוזקה... מועדת... נבהלת... כפופה... כל כך קטנה...

לאן נעלמת, אימא?

התחרות של האיש הבודד בעולם

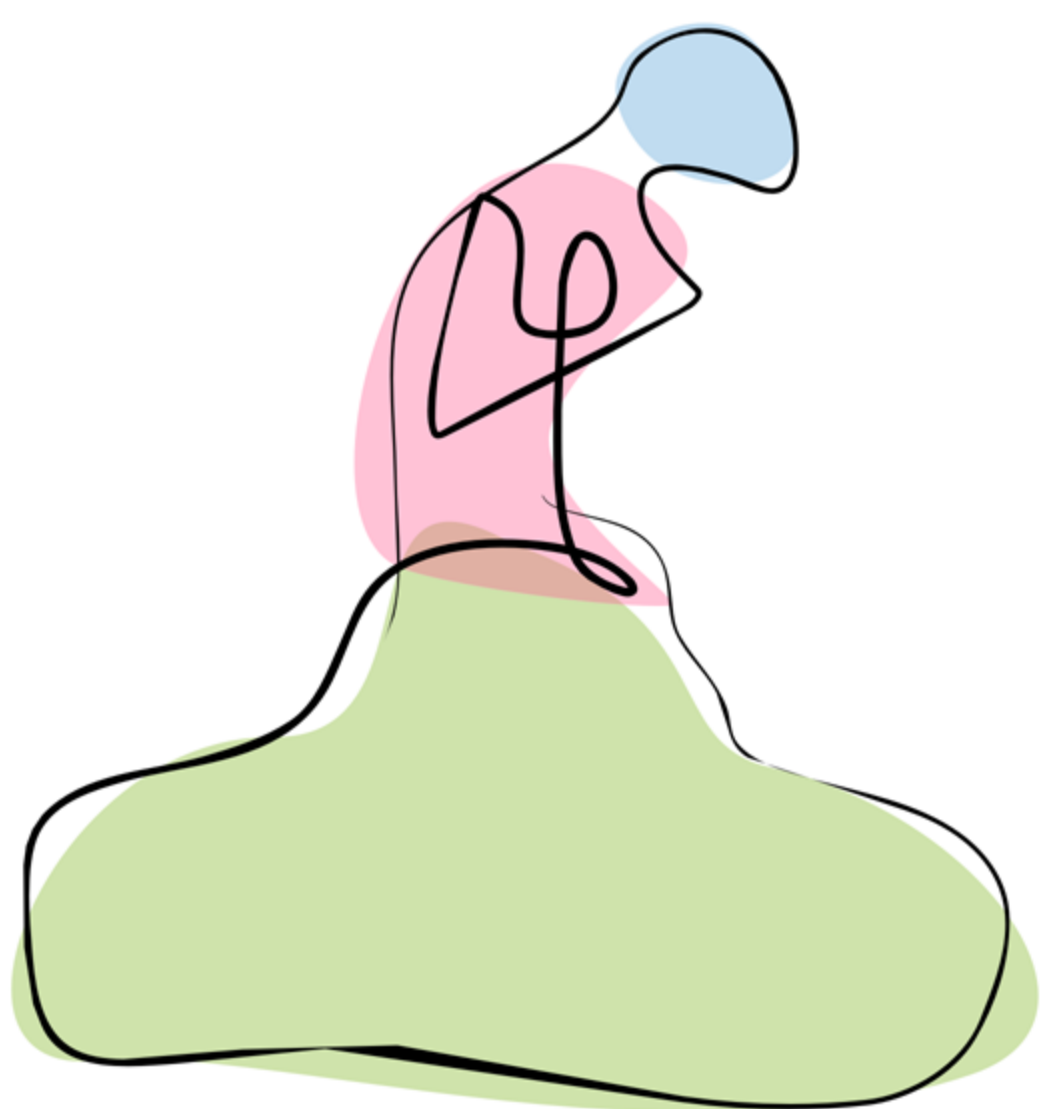
בַּתְּחִילֵי הַקְּרוּבָה
שֶׁל הָאִישׁ הַבּוֹדֵד בְּעוֹלָם
אֲנִי נִגָּשׁ וְלוֹקֵחַ אֶת כָּל הַקֶּפֶה
מִתְמוּדָד וּמַעֲיֵף אֶת כָּלֵם.

בְּעָרְבֵי הַהוּא
עַל בְּמַת הַשְּׁפוּט
אֲצִיג וְאֶבְהִיר
תְּחוּשָׁתֵי כְּסִיוֹט.

יֵשׁ לִי בְּאַמְתַּחַת
שְׁבָתוֹת וְלֵילוֹת
גַּם בְּטֶזֶן מְרַעֶבֶת
דְּמָמָה שֶׁל קוֹלוֹת.

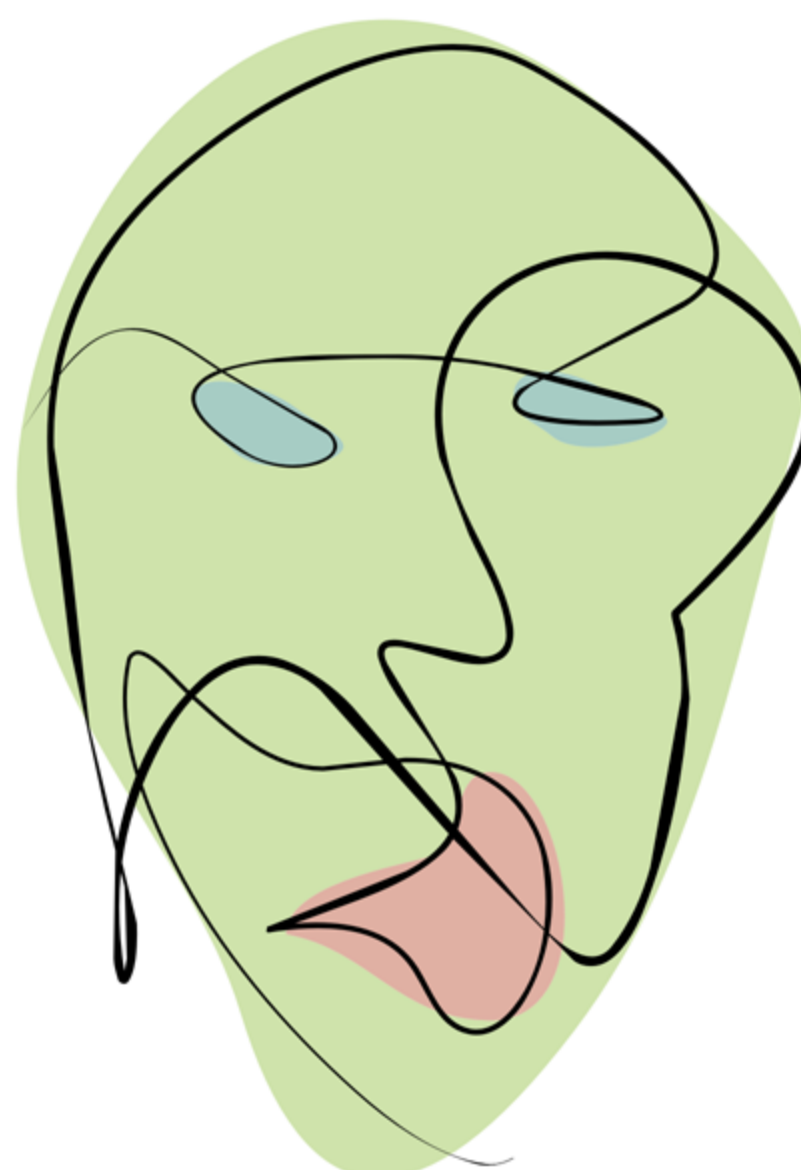
לֹא מִחֲזִיק מְשֻׁגָּם
כְּמוֹ אֶפְנֵה וּתְקוּפוֹת
חֲבָרֵי נְבִלְעוּ
גַם אֵינִן לִי תְרוּפוֹת.

בַּתְּחִילֵי הַקְּרוּבָה
שֶׁל הָאִישׁ הַבּוֹדֵד בְּעוֹלָם
אֲנִי נִגָּשׁ וּבּוֹרֵחַ מִכָּל מִי שֶׁבָּא
מִתְמוּדָד מִבְּלִי לְהַגִּיעַ לְשָׁם.

השִׁפְתִים שְׁלִי הַיּוֹם הֵן מְעֻזּוֹת וְהוֹלָמוֹת,
בִּילְדוּתִי הָיוּ קִנְאִיּוֹת אַחַת לַשְּׁנֵיהֶן, צְפוּפוֹת.
הַלְחָיִים שְׁלִי הַיּוֹם הֵן צוֹחֲקוֹת בֵּין גְּבֻרִיּוֹת עֲקוּצַת זֵיפִים,
בְּעֲלוּמֵי בָּלְטוּ בָּהֵן בְּעֶקֶר גְּמוֹת שְׁקוּעוֹת.
הַשָּׁנִים שְׁלִי הַיּוֹם הֵן חוֹשְׁפוֹת אִי־סִימְטְרִיּוֹת
שֶׁלְמִדְתִּי לְאַהֲבָה
גַּם בְּאַלְבוּמֵי זְכוֹרֹנוֹת שְׁלֵמִים שְׁמֵלָאִים בְּמֵאֲמָץ לְהִתְיַשֵּׁר.
הַשָּׁעַר שְׁלִי כָּל יוֹם מְתַגַּלְגֵּל לוֹ מֵצֵד לְצֵד,
מִתְכַּחֵשׁ לְזִמְנִים שְׁכָּל־אֲתִי אוֹתוֹ בְּדַמְמַת קֶרֶשִׁים.
הַעֵינַיִם שְׁלִי הַיּוֹם הֵן נִפְגָּשׁוֹת יוֹתֵר עִם אַחֲרוֹת,
בְּעֶבְרֵי הַסְּתַנּוּרֵתִי בְּקִלּוֹת וְשִׁלְחֵתִי אוֹתָן "לְמִטָּה!"
לְהִגָּרֵר אַחֲרַי צְעָדִי בְּמַעְגָּלִים חוֹזְרִים.
הַסִּימְנִיּוֹת בְּדִיוֹקְנֵי מְצַטְבְּרוֹת כָּכֵל שֶׁהַשָּׁנִים מִמְשִׁיכוֹת,
לְמִדְתִּי לְהַעֲצִים בִּי מְרַחֵב שְׁחוֹקָר וּמִתְבַּטָּא
וְאֵין מְאֲשֵׁר מִמְּנֵי עַל דִּיוֹקְנֵי הַצֵּר שֶׁמִּתְרַחֵק מִמְּנֵי.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[מוטיב \(כתב עת\) \[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\\(כתב_עת\\)\]\(http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושאו: הַשְׁקוּפִים.

הם מטאטאים את הרחובות שלנו, מנקים אחרינו את השירותים בקניון, נמצאים סביבנו כל הזמן.
אבל הם משפילים מבט לידנו, ואנחנו רואים דרכם. הם עובדים למעננו, ומה שהם עושים מובן מאליו, שקוף לנו.

בגיליון זה נרצה לעצור לרגע ולראות את האנשים האלה. ספרו לנו מי הם, מאין הם באים ולאן הם חוזרים אחרי שהשעות שלהם מצטלבות עם שלנו. תנו להם צבעים, והאירו לנו את החיים שלהם איתנו ובלעדינו.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/9/2020 לכתובת הדואר האלקטרוני:
info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.